

РЕШЕНИЕ

№ 60177

гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България,Второ наказателно отделение, в публично заседание на седемнадесети ноемвридве хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
БИСЕР ТРОЯНОВ

при секретаря Галина Иванова.....в присъствието на
прокурора Момчил Бенчев.....изслуша докладваното от
съдия ЧОЧЕВАкасационно наказателно дело № 912 по описа за 2021 г.
и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на защитника на подсъдимия Я. Р. Я. – адв. В. В., против въззивно решение № 260020/03.09.3021 г. на Апелативен специализиран наказателен съд (АСНС), V състав, постановено по ВНОХД № 370/2019 г., с което е била изменена присъда № 28/31.05.2019 г. на Специализирания наказателен съд (СНС), XIV състав, по НОХД № 1124/2018 г.

С първоинстанционната присъда СпНС е признал подсъдимия Я. Р. Я. за виновен в това, че на 28.11.2014 г., в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно обществено положение – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури (ИАРА) към Министерство на земеделието е нарушил служебните си задължения по чл. 19, ал. 9, вр. ал. 4, т. 3, вр. чл. 2, ал. 1, т. 1, 6 и 7 от Закон за администрацията, като в кръга на възложените му задачи и функции е издал административен акт - заповед № РД 1263/28.11.2014 г. в нарушение на условията в раздел II, т. 5 от заповед РД № 1718/17.12.2013 г., като включил в разпределението на допълнителната квота за улов на калкан за 2014 г. и риболовен кораб НС 1078 (собственост на „К. З.“ Е.) въпреки липсата на законови предпоставки за това, с цел да набави за „К. З.“ Е. облага, изразяваща се във формално спазване на условията по чл. 17, ал. 12, т. 1 от ЗРА за издаването му на специално разрешително за улов на калкан за 2014 г., формално спазване на специфичните критерии по Национална схема за изваждане от експлоатация на кораби от българския черноморски флот за кандидатстване за получаване на парично обезщетение по мярка 1.1 („публична помощ за постоянно прекратяване на риболовните дейности“ от приоритетна ос 1 („Мерки за приспособяване на българския риболовен флот“) от Оперативна програма за развитие на сектор „Рибарство“ (2007-2013 г.), както и да получи обезщетение за скрапиране на риболовен кораб НС 1078 под формата на безвъзмездна финансова помощ от ЕС (85 %) и от бюджета на РБ (15 %), като от това е могло да настъпят немаловажни вредни последици, изразяващи се в уронване на авторитета и доверието на гражданите към ИАРА и към длъжностните лица в тази агенция, поради което и на основание чл. 282, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 и чл. 54 от НК му е

наложил наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, чието изпълнение е отложил по чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години.

Оправдал е подсъдимия по обвинението умисълът му да е обхващал точната сума на финансовото обезщетение в размер на 59 830, 79 лв.

Със същата присъда е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.309, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК другия подсъдим П. Г., за който е приложен чл. 78а, ал. 1 от НК с налагането на административно наказание глоба в размер на 200 лв.

В тежест на двамата подсъдими е било присъдено заплащане на направените по делото разноски.

С понастоящем атакувано въззивно решение по ВНОХД № 370/2019 г. АСНС е изменил първоинстанционната присъда както следва:

- Признал е подсъдимия Я. Я. за невинен в това да е извършил престъплението по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК чрез нарушаване на служебни задължения по чл. 19, ал. 9, вр. ал. 4, т. 3, вр. чл. 2, ал. 1, т. 1, 6 и 7 от Закон за администрацията

- Постановил е изразът „отговорно обществено положение“ при така извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, да се счита за „отговорно служебно положение“

- Наложил е на основание чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК на подсъдимия Я. Я. наказание лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с ръководство и управление на човешки и материални ресурси за срок от 4 години.

В касационната жалба и представено в срока по чл. 351, ал. 3 от НПК допълнение, поддържани в с. з. пред ВКС от подсъдимия и упълномощения му защитник, се изтъкват мотивирани доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалния и материален закон, както и явна несправедливост на наказанието, които са касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Претендира се отмяна на въззивното решение и при условията на алтернативност оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд, прилагане на чл. 9, ал. 2 от НК или намаляване на наложеното му наказание лишаване от свобода, както и отмяна на наказанието „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с ръководство и управление на човешки и материални ресурси“.

В последната си дума подсъдимият моли да бъде оправдан.

Прокурорът от ВКП намира жалбата за неоснователна и предлага въззивното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационната жалба е частично основателна:

В касационната жалба и допълнението към нея са изложени множество доводи за допуснати процесуални нарушения, като измежду тях, на първо място е посочено противоречие между мотиви и диспозитив на съдебния акт, доколкото е липсвало произнасяне в диспозитива и практическа неяснота, за какво деяние е било потвърдено осъждането на подсъдимия, след като същият е бил оправдан да е нарушил конкретни разпоредби от Закон за администрацията (ЗА).

ВКС намира това възражение за неоснователно. В мотивите на въззивното решение пределно ясно е отразено кое е изпълнителното деяние, което съдът е приел за осъществено от подсъдимия и то в пълнота отговаря на повдигнатото му обвинение и по-голямата част от диспозитива на първоинстанционната присъда – за това, че с издаването на своята заповед № РД 1263/28.11.2014 г. е включил в разпределението на допълнителната квота за улов на калкан за 2014 г. и риболовен кораб НС 1078 (собственост на „К. З.“ Е.), което е станало в нарушение на условията в раздел II, т. 5 от заповед РД № 1718/17.12.2013 г. Касае се за въведено изискване до квотно разпределение за улов на защитения вид риба калкан да се допускат само кораби с монтирано и свързано с ЦНРС бордово оборудване за проследяване на кораба от системата за наблюдение на риболовните кораби на ИАРА, с каквото въпросният кораб не е разполагал към момента на издаване на заповедта на подсъдимия. Единствената промяна, която въззивният съд е направил се е свеждала до отстраняване на констатирания порок в присъдата поради вписване на нарушения по нормативен акт (ЗА), каквито изобщо не са му предявявани. Съответно, не става въпрос за въвеждане на някакво ново или неизвестно изпълнително деяние. Подсъдимият е бил наясно със същината на обвинението, по което и практически се е защитавал, както и със съдържанието на първоинстанционната присъда, която надлежно е била изменена чрез частичното му оправдаване. Липсата на изричен диспозитив за потвърждаване на присъдата в останалата ѝ част, което е разпространена съдебна практика, не оправдава извод за противоречие между мотиви и диспозитив. Изменението на присъдата по реда на чл. 337, ал. 1, т. 2, вр. чл. 344, т. 3 от НПК е предвидено като самостоятелно основание и когато е ясно в каква част се прилага, то за останалата имплицитно се счита, че е налице потвърждаване.

Второто възражение, обвързано с касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, е по повод отразяването в диспозитива на въззивното решение, че изразът „отговорно обществено положение“ при така извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, да се счита за „отговорно служебно положение“, което защитата намира за недопустимо поправяне на грешка и осъждане за нововъведено по-тежко квалифициращо обстоятелство.

ВКС намира, че действително това не е реда за поправяне на грешката, допусната в първоинстанционната присъда. Повече от очевидно е обаче, че с тази част от диспозитива на въззивното решение не се въвежда неизвестно или ново обстоятелство, още по-малко с характера да утежни положението на подсъдимия. Обвинението, по което се е защитавал и осъждането му с първоинстанционната присъда, е било правно квалифицирано като деяние, осъществяващо състава на чл. 282, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК – т.е. като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно (а не обществено) положение. Това е в съответствие с фактите, приети по делото за качеството на подсъдимия като изпълнителен директор на ИАРА и съответно неговите служебни функции на ръководител, по който въпрос спор не е имало. Затова, макар да е било допуснато нарушение при формулиране на диспозитива на въззивното решение в тази му част, то няма съществен характер, защото не е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия.

Останалите доводи за процесуални нарушения, застъпени в касационната жалба и допълнението, касаят оценката на доказателствата при установяването на отделни групи факти, послужили за изграждане на изводите по същество и ВКС намира същите за неоснователни. За част от тях защитата е сочила, че са били основани на предположения, при липса на съвкупен анализ и отчитане на противоречия, игнориране на данни с оправдателно значение и превратно

тълкуване на определени доказателствени материали, проява на съдебна предубеденост.

ВКС намира, че макар и формулирани като процесуални нарушения, всъщност посочените възражения касаят обосноваността на съдебния акт и не се обхващат от касационната проверка. Прегледът на извършената от въззивния съд процесуална работа и изложените от него мотиви, демонстрира, че всички важни обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на случая са били изяснени в съгласие с правилата по чл. 13, 14, 15, 107, 305, ал. 3, 313 и 314 от НПК. Наблюдава се подробен и последователен анализ на доказателствените източници, като няма основание да се счита, че едни доказателства са пренебрегнати или превратно тълкувани. Фактическите положения са подробно, ясно и систематично отразени в мотивите и дават представа за това, какво точно е приел въззивния съд във връзка с правно релевантните факти, включени в обхвата на обвинението и въз основа на какви доказателства. Противоречивите източници на доказателствена информация са открити и съответно разрешени чрез анализ и съпоставка помежду им и с други такива, като са предложени логични правни съображения. Изводите по фактите почиват на вярна интерпретация на доказателствените средства, от които са били изведени и на съвкупната им оценка.

Последователно са обсъдени направените от защитата конкретни възражения, като съответно са предоставени мотивирани съдебни отговори. Това важи за всички групи от факти, преповторени в касационната жалба и допълнението ѝ – за близките отношения между двамата подсъдими и св. З. Г., предприетите от тях координирани действия в насока удовлетворяване на изискванията за участие на морския съд на З. Г. в усвояването на средства по мярка 1.1 за скрапиране на кораби от оперативната програма за рибарство, за всички обстоятелства, свързани с издаване на заповедта на подсъдимия Я. (предварителното му знание за пренасочване на финансов ресурс към мярка 1.1, включване на кораба без подадено заявление и без да е участвал в първоначалното разпределение на квотите за улов, при която се е извършвала предварителна селекция на корабите, отговарящи на задължителните изисквания за получаване на индивидуална квота, особеностите във връзка с начина на уведомяване на корабособствениците за възможността да участват при прерапределяне на остатъчната квота, странната процедура за съгласуване на заповедта, при която всеки от подписалите се е позовавал на проверка от по-долното ниво в йерархията, проявеният подход за убеждаване на св. В. за текста на заповедта, съвпадащ с очакванията на ръководителя, категоричните данни за липсата на монтирано устройство за проследяване към момента на заповедта и знанието на подсъдимия за това). Мотивите на въззивния съд предоставят обемна и изчерпателна информация за всеки детайл от развитието на деянието и субективните нагласи на дееца, изведена след надеждна съпоставка на обясненията на подсъдимия Я. с писмените материали и показанията на свидетелите, вкл. на св. М. П., св. В. К. и А. С., а също и св. К. А., св. Н. Д. от една страна и от друга - с тези на св. З. Г., св. М. П., св. П. П. и св. Д. В.. Несъгласието с крайния резултат от съдебните преценки и направените от защитата предложения за други изводи по фактите, не са основание за касационна намеса.

Няма място за споделяне и на тезата за лишаване на подсъдимия от правото му обвинението срещу него да бъде разглеждано в съответствие със закона от две инстанции - поради това, че въззивният съд констатирал първоинстанционната присъдата да е била постановена при липса на мотиви. Всъщност, апелативният съд не е направил такава констатация, а е счел, че липсва цялостен анализ на

доказателствената съвкупност и в съгласие със своите правомощия е направил такъв, като същевременно е отстранил и някои несъответствия по фактите.

От правилно приетата фактология на деянието се разбира, че подсъдимият Я. е имал близки отношения с другия подсъдим Г. и св. З. Г., като това датирало дълго време преди Я. да заеме поста на ИД на ИАРА и те са били ориентирани главно към събиране на информация за усвояването на средства по европейски програми за рибарството. Въз основа на служебно известна на Я. информация за предвидени средства за допълнително разпределение по мярка 1.1., свързано със скрапиране на морски съдове, с които се е извършвал улов на калкан и съответно обезщетяване на собствениците им, подсъдимите Я., Г. и св. З. Г. предприели координирани действия за получаване на част от тези средства – в полза на св. Г. За целта Я. издал заповед, в която включил неправомерно лодка/кораб/яхта на св. З. Г. с допълнителна квота за улов на калкан за 2014 г. (без същия да е участвал в процедурите за първоначално предоставяне на квоти и да е получил съответното разрешение на базата на множество изискуеми документи, вкл. да е спазил условието да има монтирано бордово проследяващо устройство и дори без да е подал нужното заявление за участие в преразпределението на квотите), което било условие, за да се допусне участие по мярка 1.1. за скрапиране. Включването било в противоречие със заповед от 2013 г. на предходния ИД на ИАРА - см. М. С., в която били разписани условията за квотиран улов на калкан от морските съдове, сред които да имат монтирано бордово устройство за проследяване. Чрез това включване на кораба НС 1078 на св. З. Г. (който междувременно го прехвърлил на своята тъща) с допълнителна квота за улов на калкан за 2014 г. (и последващо участие с квота за 2015 г.), впоследствие през 2015 г. той се възползвал от мярка 1.1. за скрапирането му и получаването на сумата от 59, 830 лв., което станало в период, когато подсъдимият Я. вече не заемал длъжността ИД на ИАРА.

По делото е установено, че нито морският съд е бил в техническо състояние да извършва улов на калкан, нито такъв е бил извършван през въпросните две години, а всичко това е било само документално оформяно, както самостоятелно от св. Зл. Г. и подсъдимият Г., така и от други лица. Към момента на заповедта на Я. лодката нямала бордовото устройство и той знаел това, защото предходният ден разписал разрешение за бъдещото му поставяне, осъществено по-късно – преди издаване на специалното разрешително за улов.

Въз основа на посочените правилно установените факти, материалният закон е бил приложен правилно с потвърждаване на осъждането на подсъдимия по обвинението за извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК.

ВКС не споделя възраженията за несъставомерност на деянието поради липсата на изрично посочване на служебните задължения на ИД на ИАРА в нормативен акт и невъзможността те да се съдържат в общ административен акт като заповедта на предходния ИД от 17.12.2013 г.

Съгласно Постановление № 2/1980 г. на Пленума на ВС, съставът на престъплението по чл. 282, ал. 1 от НК, в аспекта за нарушаване на служебни задължения, е осъществен, когато длъжностното лице, *в пределите на своята компетентност, в кръга на възложените му задачи и функции, извършва дейност, която не е съобразена с установените изисквания за заеманата длъжност и от посоченото поведение настъпват или има възможност да настъпят немаловажните вредни последици*, както и че деецът трябва да съзнава това, осъществявайки изпълнителното деяние с пряк умисъл и специална цел – да набави облага, както е обвинението в случая. Указано е да се изясни в какво се състои нарушението на служебните задължения и съответния нормативен акт, в който те са посочени.

Съответно, за да е налице съставомерно деяние, изразяващо се в нарушение на служебни задължения, първата и основна предпоставка е идентифицирането на източника на тези служебни задължения, което поначало следва да има нормативна база. Същността на това изискване се състои в разписването на ясни правила за поведение, които да ориентират субектите (длъжностните лица в системата на държавния апарат) относно пределите на техните правомощия и/или задължения, за да могат и да предвидят последиците от тяхното неспазване. Формулировките в законови или подзаконови актове поначало са предназначени да осигурят тази яснота и предвидимост. Развитието на обществените и икономически отношения в годините след 1980 г., създаването на разнообразни институции, на които се предоставя за преразпределение обществен ресурс, както и спецификата на дейностите, които те управляват, води и до възприемането на известни промени в съдебната практика за пряка нормативна обусловеност на източниците на служебни задължения на длъжностните лица. Това не изключва възможността тези източници да са предвидени и в ненормативен акт, но при условие, че правомощието за създаването им е делегирано от закон т.е. по силата на законова делегация. Оттук насетне обаче създаването на правила за поведение също следва да отговарят на изискванията за яснота и предвидимост. Същото се отнася и за възможността такива правила да са изводими от трайно установена и прилагана добра практика.

ВКС оценява положения от въззивния съд труд да мотивира становище по разглеждания въпрос. В тази връзка в пълнота е обсъдено съотношението между критерия (отчитан като правилото за поведение), въведен в заповедта от 2013 г., приложимостта му не само към първоначалното разпределение, извършвано измежду предварително селектирани морски съдове, но и към това на остатъчните количества от улова в края на годината и самите правомощия на ИД да разпределя квоти.

В случая по силата на чл. 30, ал. 8, 9 и 10 от Закон за рибарството и аквакултурите (ЗРА), на ИД на ИАРА е предоставено правомощието да регулира специфична дейност - да определя условията и реда за разпределяне на националната квота за улов на защитения вид риба в българската акватория - калкан и да върши това със заповеди. Според обвинението, както и предходните инстанции по същество, източник на служебни задължения, относими към фигурата на самия ИД на ИАРА като длъжностно лице, са се съдържали в заповед от 2013 г. (на предходния ИД), с която са определени критериите за допускане до националната квота на кораби за улов на калкан и разпределението ѝ между тях. Повече от очевидно е, че макар заповедта да не представлява нормативен акт, то уредбата по делегирания от закона въпрос е цялостна, а изискването за монтиране на проследяващо устройство на плавателния съд и свързването му със системата за наблюдение, което да е налично към момента на кандидатстване за квота, е ясно и точно разписано и ориентира в достатъчна степен както субектите, към които е пряко насочена, така и всички лица от администрацията на държавното учреждение, които я прилагат, ведно с нейния ръководител. В този смисъл, при липсата на упражнено идентично правомощие на ИД да преуреди този въпрос със своя заповед от същия вид (общ административен акт), правилно въззивният съд е приел, че заповедта на предходния ИД от 2013 г. съдържа правило за служебно поведение и инцидентното отклонение от него представлява нарушение на служебно задължение по смисъла на чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Възражението, че позоваването на Постановление № 2/80 г., в аспекта, че изискванията по заповедта от 2013 г. могат да се определят като „посочени в акт на

организация (ИАРА)“ е основателно. Мотивите на върховната инстанция се отнасят до обществените организации, каквато не е въпросната държавна агенция. Това обаче не води до други изводи относно валидността на източника на служебни задължения, по който въпрос ВКС отрази своето становище.

Данните за естеството на отношенията между подсъдимите Я., Г. и св. З. Г., предприетите последователни действия за покриване на изискванията за усвояване на средства по оперативната програма, предварителното знание за осигуряване на ресурс по мярка 1.1 и включването на собствения на св. З. кораб в списъка за допълнителното разпределение на остатъчната квота при липса на базисни документи и без да е преминал проверката, на която са били подложени останалите кораби с допусната първоначална квота, правилно са ориентирали въззивния съд да заключи, че отклонението от служебното поведение е реализирано съзнателно и с цел набавяне на облага – да се даде възможност на св. З. да се възползва от условията за предоставяне на финансова помощ за скрапиране на кораби. С мотивирани съображения апелативният съд е отхвърлил тезата за съществуването на друга цел, която да е оправдавала поведението на подсъдимия, а именно да не се допусне намаляване националната квота за следващата година. Но дори и да е съществувала такава паралелна цел, то тя не изключва съставомерната по инкриминираното му обвинение.

ВКС споделя и изложената аргументация за възможността за настъпване на немаловажни вредни последици от въпросното деяние, изразяващи се в уронване на доверието към държавната агенция и длъжностните лица в нея поради създаване на впечатление за необективно и непрозрачно разпределение на европейски средства и публичен ресурс (доколкото безвъзмездната помощ за скрапиране на корабите е била формирана с 85 % участие от ЕС и 15 % от държавния бюджет).

Неоснователно е искането за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК. Същото е било направено двукратно пред инстанциите по същество и е отхвърлено с мотивирани съображения, които ВКС поделя и не намира за нужно да преповтаря. Само следва да се добави, че разгледано самостоятелно, единствено инкриминираното нарушение на служебно задължение, касаещо предоставянето на допълнителна квота без включеният морски съд на св. З. да е имал монтирано бордово устройство за проследяване, действително, не е било толкова съществено, доколкото такова изискване е било дублирано и при издаването на специално разрешително, без което уловът изобщо не е бил възможен. Съществено обаче е съзнателното му нарушаване и преследваната субективна цел, поради което деянието в неговата цялостност нито се явява малозначително, нито обществената му опасност е явно незначителна.

ВКС не намира основание за ревизиране на наложеното и потвърдено наказание на подсъдимия Я. от 1 година лишаване от свобода (отложено за 3 години по чл. 66 от НК). Всички обстоятелства със смекчаващ характер са били отчетени, което важи и за голямата продължителност на наказателното производство. Значимостта на последния фактор, съпоставен със спецификата на деянието и липсата на предвиден минимум в санкционната част на чл. 282, ал. 2 от НК, не налага извод за несъразмерна тежест като условие за прилагане на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК.

Лишени от основание са доводите за утежняване положението на подсъдимия Я. без наличието на съответен протест (в нарушение на забраната „*reformatio in reus*“) при налагане на кумулативната санкция по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК. Искането на прокурора в тази насока е направено и подробно мотивирано във въззивния протест (вж. л. 8 от ВНОХД), макар да не е преповторено изрично в края на предложението му.

Основателно обаче е оплакването за завишен размер на наложеното от въззивната инстанция кумулативно наказание по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК. Съгласно чл. 49, ал. 2 от НК, когато лишаването от права се налага като кумулативна санкция заедно с лишаването от свобода, неговият срок може да надвишава последното най-много с три години, освен ако в особената част е предвидено друго. В случая това друго не е предвидено, а лишаването от права е отмерено в най-високия възможен срок – 4 години, което явно не съответства на степента на тежест на деянието, така и на самия деец, както и не отчита достатъчно неразумния срок на наказателното производство за деяние, извършено през 2014 г. В същата степен целите на наказанието могат да бъдат реализирани чрез намаляване на кумулативна санкция до размера от 3 години, в какъвто аспект следва да се измени въззивното решение.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 4 и чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ въззивно решение № 260020/03.09.3021 г. на Апелативен специализиран наказателен съд, V-ти състав, постановено по ВНОХД № 370/2019 г., като НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия Я. Р. Я. кумулативно наказание по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с ръководство и управление на човешки и материални ресурси“ от 4 (четири) на 3 (три) години.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.